

Mattheus 15:21-28

Groot geloof 1 verlangen 2 vertrouwen 3 verootmoedigen

Gemeente,

Als iemand je vraagt: wat is een courgette? Ja dan laat je één van de mooiste, grootste zien die je in de tuin hebt. Er zijn ook wel kleinere en gerimpelde, maar als iemand vraagt: wat is een courgette? Dan laat je die niet zien, maar één van die mooie grote.

Zo hebben we vorige keer gekeken naar het geloof de hoofdman over honderd. Om elkaar te laten zien: dit is geloof! Ja, er is ook klein, aangetast, verschrompeld geloof, maar om te laten zien wat geloof is, keken we naar het geloof van de hoofdman over honderd. Een groot geloof.

Vanmorgen laat de Heere Jezus nog iemand zien die gelooft. Op het moment dat die een groot geloof beoefent. Dat is nu geloof! En we letten op de Kananese vrouw. Nog een voorbeeld van een groot geloof. En misschien ter geruststelling: volgende week zondag hopen we te letten op iemand met een klein geloof.

1 verlangen

In de geschiedenis van de Kananese vrouw heeft de Heere Jezus Israel verlaten. Hij vertrok. En dat woord geeft aan op alle andere plaatsen in het Mattheusevangelie dat Hij eigenlijk Israel ontwijkt. Zoals Jozef eens met Maria en het Kind Israel verliet, ontweek vanwege Herodes. Het is daar gevaarlijk aan het worden. Van Mattheus 4 t/m Mattheus 14 is Jezus in Galilea geweest. Gepreekt, wonderen gedaan. Maar de laatste tijd heeft er weinig krachten gedaan vanwege hun ongeloof. En neemt het verzet toe. En Jezus heeft de wijk genomen, eerst naar het land van de Gadarenen, nu naar Tyrus en Sidon. Jezus verlaat Israel. En.... we lezen niet dat zij Hem achternalopen. Dat zij Hem vasthouden. Dat zij Hem smeken: keer terug, blijf bij ons. Nee, ze laten Jezus gaan, weggaan.....

Zou dat nog kunnen? Dat Jezus wijkt. Niet met Zijn lichaam, want Hij is al in de hemel, maar met Zijn Geest? Wijkt van de gemeente. Ik vraag het maar, en dat roept om antwoord. Zou dat kunnen en zijn: dat Jezus wijkt van de gemeente? Er vinden nauwelijks bekeringen plaats... er is weinig tot geen vervulling met de Heilige Geest... er haken ouderen en jongeren innerlijk af..... Of dat Jezus wijkt uit je leven: de indrukken van God en eeuwigheid vervagen, de smaak van Jezus en genade verminderd. Jezus wijkt met Zijn Geest, maar: niemand houdt Hem vast en klemt hem vast: o HEERE blijf toch. Want het gaat allemaal gewoon

verder, de kerkdiensten, de godsdienst thuis, bidden en Bijbellezen, of het wordt wat minder, maar.....we lijden er niet aan. Jezus wijkt, maar niemand smeekt Hem en houdt Hem biddend vast. Zou dat kunnen zijn.....? Zo was het in Mattheus 15.

En dan gaat Jezus naar Tyrus en Sidon. Tyrus en Sidon. Als we onze Bijbel kennen, dan weten we welke klank die namen hebben. Daar woonden afstammelingen van de Kanaanieten. En daarvan waren Tyrus en Sidon de meest heidense: eeuwen geleden kwam Izebel daarvandaan, profeteerde Ezechiël over Tyrus als over een antichrist, en in Mattheus 11 heeft Jezus hen vergeleken met Sodom en Gomorra. Jezus vertrekt en gaat naar Tyrus en Sidon. Hij zoekt ook de vuilste en goddelooste streken op. De wallen, de achterbuurten, de drugspannen. Laten zijn volgelingen dat ook doen dan. En niemand hoeft te denken dat Jezus hem zal ontlopen omdat hij te slecht, te zondig is. Dat Jezus met een boog om je heenloopt als je dit of dat gedaan hebt. Nee, Hij komt! Ook vanmorgen. Al heb je geleefd als in Sodom en Gomorra, als in Tyrus en Sidon. Jezus komt met handen vol vergeving en Heilige Geest.

En wat een verschil met Israël en het land der Gardarenen. Daar hield niemand Hem vast, ze lieten Hem allen gaan, maar hier is een vrouw die voor Hem neervalt. Die gehoord heeft van Hem, zie Marcus 7, als de Zoon van David. Dat Hij de Koning is uit Davids huis. Die als David eerst vernederd zal worden en dan verhoogd. En wij weten nog veel rijker wat dat inhoudt: eerst vernederd: gestorven om onze zonden, dan verhoogd: opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Om de schatten van Zijn dood uit te delen. Als Koning Die onderdanen werft. En zegent en regeert. Beschermt en bewaart. En van Jezus gehoord hebbend komt ze en valt voor Hem neer. Ontferm U mijner! Ontferm U. Deze vrouw smeekt om ontferming. Haar dochter is ernstig van de duivel bezeten. Hoe dat bleek weten we niet. Maar dan is er wel nood. Als iemand in de greep van de duivel is. Dreigt verloren te gaan. En wie kan daar tegenop? Ontferm U! Anders ga ik verloren. Klauwt de duivel zich steeds verder om me heen. Sleurt hij mij verder mee. En dat blijkt wel daaruit dat ze riep, schreeuwt. Dat is heel niet nodig want Marcus schrijft dat ze aan Jezus voeten valt. Dus Hij hoort haar toch wel. Maar al is ze vlakbij Hem, ze schreeuwt: Ontferm U. Wanneer schreeuw je uit alle macht? Als iemand heel ver weg loopt. Maar dat is hier dus niet. Wanneer dan? Als je heel erg verlangt naar hulp, redding. Als je in het water ligt en je dreigt te verdrinken. Dan zeg je niet tegen een voorbijganger: beste meneer, goedemiddag, zou ik u iets mogen vragen? Zou u zo vriendelijk willen zijn om even deze kant op te komen en mij een hand te geven. Nee, dan schreeuw je voor je leven. je wilt gered worden, je moet gered worden.

Dat is geloof! De nood dringt, het verlangen is vurig. En je schreeuwt tot Jezus! Is ons gebed ook zo'n schreeuw? Is ons bidden schreeuwen tot God? Voor ons en onze kinderen? Vanuit die nood en met dat verlangen? Of zeggen wij vaak ons gebed op, plichtmatig, zonder echt gevoel van nood en verlangen? En het is zo rustig en zo kalmpjes en zo bedaard. Geloof schreeuwt! Schreeuwt het uit tot God. Hoe levender het geloof is, hoe meer het schreeuwt: vanuit de nood en met verlangen. Heere, hoor, want anders verga ik, kom ik om, leef ik niet tot Uw eer, ontheilig ik U maar steeds. Dat is geloof! Levend geloof.

Of bidden wij vaak in de trant van: och, als God vandaag niet hoort, dan is morgen ook nog vroeg genoeg. Och als God me vandaag niet bekeert dan is volgende week ook wel goed. Als God mijn kind vandaag niet bekeert, och dan heb ik er ook wel vrede mee. Zo ingezonken, doods.

Als het al niet zo is dat we bidden en ondertussen iets hebben van: och, en als de HEERE helemaal nooit hoort, dan leef ik ook heus wel verder en gaat het ook wel hoor. Net als in Israel toen. Er zijn ergere dingen..... Dan is je geloof zo doods, dat het misschien wel dood is.

Geloof schreeuwt. Hoe levender, hoe harder het schreeuwt van nood en verlangen. Maar, we zullen nog zien, dat geldt alle geloof. Groot en klein. Geloof schreeuwt naar Jezus om ontferming. Maar waarom zegt Jezus nu dat deze vrouw een groot geloof had? Er waren nog twee dingen die daarvoor zorgden: ervoor zorgden dat Jezus haar een groot geloof toeschreef. Welke twee? En hoe kwam dat?

2 vertrouwen

We letten op onze tekst. En mij valt op dat Jezus hier niet zegt: vrouw ga heen uw dochter is genezen. Dat deed Jezus ook wel eens. Denk aan die hoofdman. Eén woord spreken en er is redding. Maar hier doet Jezus dat niet. Blijkbaar behandelt de Heere Jezus in Zijn ondoorgroendelijke wijsheid niet iedereen hetzelfde. Want deze vrouw wordt direct beproefd. Anderen worden later beproefd, verder op de weg van het geloof, maar deze vrouw al direct als zij de eerste keer tot Jezus komt.

En hoe? Nou, eerst antwoordt Jezus haar niet één woord. Jezus doet niets, zegt niets, laat niets merken. Dat is beproeving! Je schreeuwt het uit tot Jezus, maar Hij doet alsof Hij je niet hoort. Je schreeuwt om vergeving, om een nieuw hart met nieuwe gezindheden, om kracht in het verdriet en zicht op het doel van alles in je leven. Maar Jezus doet niets. En Jezus laat niets merken. Geen verlichting, geen gunst, geen

licht in je hart, niets. Jezus zegt niets, niet één woord. Al heb je een Bijbel vol, maar lijkt of het allemaal niet aanspreekt en niet doordringt.

Dan zeggen de discipelen: laat haar van U, want zij roept ons na. Ze kunnen bedoelen, stuur haar weg, laat haar toch. Maar misschien bedoelen ze wel: help haar nou toch, dan zijn we van dat geschreeuw af en hebben we weer rust. Maar Jezus zegt: nee, Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis Israels. Ik ben niet voor deze vrouw gekomen, zo'n Kananese. Ze hoort het Jezus zeggen: ik ben alleen voor Israel gekomen en dus niet voor zo'n vrouw als zij. Stel je voor dat je mensen dat hoort zeggen over je: nou, voor hem, voor haar, zo één is Jezus niet hoor. Als je dat in je jeugd steeds gehoord hebt, dat geeft zowat een trauma. Maar stel je voor, geen mensen, maar Jezus zegt: Ik ben niet voor mensen zoals jij gekomen.

Maar ze blijft roepen en volhouden. En dan zegt Jezus ten derde: het is niet betamelijk het brood de kinderen te geven en honden voor te werpen. En die kinderen zijn Israel en die hond ben jij. Het is niet betamelijk, het is niet God aangenaam, niet gepast bij God. Jezus duwt haar weg. Jezus stoot haar weg. Blaast uit alle macht tegen haar aan om haar te laten weggaan. Geeft zo het gevoel: je kan maar beter ophouden, want het wordt toch niks. En dan blijft ze bidden en roepen. Dan blijft ze volhouden.

Dat is groot geloof! Blijven roepen, blijven volhouden. Niet weg te slaan, niet weg te krijgen van Jezus voeten. Al word je zo het gevoel gegeven: het helpt toch niet, het is niet voor jou, mensen zoals jij. Jezus' ontferming is niet voor mensen zoals jij. Jezus laat je wachten, helpt niet, zegt niets, laat niets merken. Wekt de indruk: ik moet je niet, ik wil je niet. Doordat je niets merkt, doordat er niets verandert, doordat er nog meer ellende gebeurt. Alsof alles erop aanlegt om je te laten voelen: niet voor jou.

Groot geloof blijft volhouden. Want je hebt van Jezus gehoord. Van Hem gehoord dat Hij zondaren aanneemt. Het verlorene zoekt. Dat is het Evangelie. En dat is bevestigd in de Heilige Doop. Jezus wil mij zaligmaken, Zich over mij ontfermen. Toch wel. Groot geloof blijft volhouden, blijf overtuigd van Gods gewilligheid. En dat juist in beproeving. Juist met tegenwind.

Denk daar eens aan als je naar Gouda fietst. Als je meewind hebt dan hoef je niet hard te trappen, dan kom je toch wel in Gouda. Daar is weinig kracht voor nodig, kleine kracht. Maar je hebt ook wel eens tegenwind. Helaas denk je dan. Dan heb je meer kracht nodig, grote kracht om in Gouda te komen. Kijk, God geeft wel eens meewind in het geloofsleven. Hij laat je merken dat Hij gebed verhoort, Hij laat het licht

en vredig zijn in je hart, Hij laat het kruis wijken op je gebed. Hij laat je voelen de vrucht van Zijn Geest in je hart. Dan is geloven niet moeilijk. Met de meewind in de rug. Dan is klein geloof voldoende. Maar als God beproeft, tegenwind geeft: Hij laat je niets merken en ervaren. Hij laat nog meer dingen tegenzitten en kruisen komen. Dan gaat het erom: dat het geloof geoefend wordt: dan is groot geloof nodig om toch te blijven vertrouwen: de HEERE is gewillig ook voor mij. Daarom geeft de HEERE de Heilige Doop als vast punt en bewijs. Om tegen de wind in toch te blijven geloven in Zijn gewilligheid. Dat is groot geloof! En dan is het ook waar: elke wielrenner oefent niet alleen met meewind en aflopend wegdek, dan worden zijn spieren nooit sterker. Nee, hij oefent juist met tegenwind en oplopend wegdek, dat sterkt zijn spieren. God oefent het geloof juist met tegenwind. Opdat het sterker wordt, groot wordt.

In die tegenwind, als de meewind wegvalt, blijkt ook of er echt geloof was. Of dat ons goed vertrouwen alleen maar rustte op de omstandigheden, op de voorspoed, op het fijne gevoel. In de tegenwind blijkt of er echt geloof was dat rust en steunt op het Woord, op het Evangelie! Of dat het een rusten was op gevoel, of voorspoed, op gemak, maar dat uiteindelijk niet ging om God, niet ging om Jezus, niet steunde op het Woord.

Hier is wel behulpzaam het onderscheid dat vele puriteinen maken tussen zekerheid van het geloof en zekerheid van het gevoel. Als ons gevraagd wordt: heb je zekerheid? Dan vatten wij dat meestal op als: heb je meewind? Voel je, ervaar je zekerheid, gunst van God, rust in je ziel? En dat is heerlijk! Maar er is een andere, fundamentele zekerheid: die van het geloof: al is er tegenwind rusten op Gods Evangelie van Zijn gewilligheid. En ik voel niets, ik voel onrust, tegenwind, maar God neemt zondaren aan, Jezus werpt niet uit wie tot Hem komt, daarvan ben ik zeker uit het Woord. Zekerheid van geloof, al voel ik het niet. En waar geloof rust op het Woord, en verlangt naar het gevoel. Verlangt naar gevoel, maar rust op het Woord. Tegen alle tegenwind in!

Dat is het eerste: groot geloof blijft volhouden, blijft erbij dat Jezus gewillig is. Tegen alles in.

3 verootmoedigen

Dan het tweede element wat Jezus laat zien van groot geloof bij deze vrouw. Als laatste zei Jezus: het is niet betamelijk, het is God niet aangenaam om het brood van de kinderen aan de hondkens, de hondjes te geven. Nou klinkt ons dat vrij lief in de oren. Brood aan de hondjes geven. Misschien heb je wel een hond, een hondje, en dat is

een lief dier. Zo schattig. Je houdt bijna net zoveel van als van je broertje of zusje, je hondje. Maar in Israel kende men zulke hondjes niet. Kende men alleen straathonden. Dieren die dag en nacht rondzwierven op straat: prullenbakken openmaakten, kliko's wilden openkrijgen, vuilnisbelten afstruinden. Onder de bacteriën zaten. Onreine dieren. Nou, zegt Jezus, zo onrein ben jij ook, vrouw. Het is niet gepast om zulke mensen genadebrood te geven. Reine Israelieten, dat gaat nog, maar zo onrein als jij bent, vergeet het maar!

En wat zegt ze dan? Ja, Heere, maar..... Denk daar eens over na! Als iemand je zo behandelt. Je hebt in een folder gelezen dat er in Woerden bijzonder nieuw hondenvoer is. En je gaat naar die winkel. En ze laten je toch een tijd wachten voor je bij kassa kunt komen. En dan kom je eindelijk daar en dan zeggen ze: wij verkopen alleen voor mensen uit Woerden en mensen van buiten helpen we niet. Mag ik raden hoe u reageert? U wordt of kwaad, of u zegt: voor ik toch ooit hier nog een keer in de winkel iets kom halen, ze zien mij hier in elk geval niet meer.

Deze vrouw zei: ja, Heere, U hebt gelijk. Ik ben onrein, ik heb het niet verdiend. U bent niets aan mij verplicht. U staat in Uw recht als U mij terugstuurt en niet redt. Jonathan Edwards heeft ooit in een preek: de hele wereld voor God verdoemelijk gezegd: o zondaar zou God verplicht zijn u te redden? U hebt God zo lang laten wachten, zou Hij u niet mogen laten wachten? U hebt zovaak niet geluisterd toen Hij u riep, zou Hij verplicht zijn wel te luisteren als u roept? U hebt God veracht, zo Hij u niet mogen verachten? U hebt uw eigen zaligheid verwaarloost, zou God dan verplicht zijn Zich daar wel over te bekommeren? U hebt vrijwillig de satan gekozen als meester, zou God dan verplicht zijn om wel voor u te kiezen? Ja Heere.... U bent mij niets verplicht! Geloof wordt niet boos, verongelijkt als God laat wachten, als Jezus lijkt niet te horen, Geloof keert zich niet kwaad af, maar zegt: ja Heere, U doet geen onrecht!

Ja, Heere, maar..... Hoort u dat? Ja, maar. Mag je dat tegen God, Jezus zeggen, ja, maar....? Jazeker. Tenminste op het goede moment. Want ja, maar kan de grootste vorm van ongeloof zijn. Als de Heere verkondigt dat Hij gewillig is en dat Hij bij macht is om ons te redden en je zegt ja, maar..... Ongeloof!

Maar hier is het anders: Jezus zei: het past niet om dat brood aan u te geven, onrein mens. Ja, Heere, maar..... Dat is geloof. Ja, Heere en dan geen punt: dan maar geen genade, dan maar zonder U verder. Volgens sommigen is dat het hoogste punt van godsvrucht als je dat zou zeggen: ja Heere, als U mij geen genade geeft is het ook goed. Maar dat is zo verkeerd! Geloof zegt: ja Heere, U staat altijd in Uw recht, maar,

maar geef dan toch kruimels. Want zonder U kan ik niet, zonder Uw heil, Uw ontferming kan ik niet, houd ik het niet uit, geef mij dan toch kruimels.

En dan horen we dat zij met kruimels al zo verwonderd zou zijn. Kruimels van genade zouden al zo'n vreugde geven, zo'n vreugde en dankbaarheid. Kijk het gaat het niet om dat de Heere maar kruimels geeft en af en toe een kruimpje laat vallen, de Heere geeft overvloed, brood na brood, maar het gaat hier om wat er voor het geloof een wonder is: en dat zijn al een paar kruimels. Kruimels genade, kruimels vrede, kruimels zicht op een verzoende Vader, kruimels vrucht van de Geest, kruimels kracht het kruis te dragen, kruimels van Zijn werk in je nageslacht. Want wie niets verdiend heeft is overal dankbaar voor.

Dat is groot geloof! En dat blijkt hier, komt hier tot uiting. Juist in de beproeving. Beproeving is als de stalen borstel, die de roest van het staal schuurt. Zodat het staal blinkt. Is het klimaat waardoor de knop opengaat en tot een bloem in bloei wordt.

Verwondering en dankbaarheid over kruimels, over elke kruimel. Wie niets verdiend heeft, naar recht moet worden overgeslagen, die is met een kruimel al dankbaar en gelukkig. Dat is groot geloof. Dat is blijer met een kruimel dan een ander met een heel brood. Kan toch: dat er mensen zijn die broden van genade hebben en die zeggen: ik weet dat Jezus voor me stierf, dat ik ten avondmaal mag, dat ik kind van God ben en naar de hemel ga, zeker weten. Maar de dankbaarheid en verwondering is er niet naar. Misschien bij u wel. De verwondering is ver te zoeken. Het is zo vanzelfsprekend, zo gewoon, zo vlak. Dat is geen groot geloof dan. Al houd je het er zelf misschien wel voor.

Groot geloof is dankbaar voor elke kruimel! Dat is groot geloof! Ja dan te denken dat God broden wil geven, elke dag weer, overvloed van genade. Dat God wil geven volle rijkdom in de hemel, eeuwige heerlijkheid en zaligheid. Wat zal dat een verwondering geven: als een kruimel, een lichtstraal, een druppel al een wonder is, wat is dan een brood, een zon, een oceaan van genade en heil wel niet?

Dat is geloof! Groot geloof! Blijven volhouden en zeggen: ja, Heere, maar..... Laten we ons erin spiegelen. Herkennen we ons erin? Of is er nog veel te leren, veel te verdiepen, veel te verrijken? O Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp.

Amen.